

Nordmarská Orlice

Prosinec 2018, vydání dvacáté osmé, v této edici čtrnácté. Speciální Silvestrovské vydání.

Úvodník

Jak to vlastně přišlo, že teď "držíte v rukou" nové číslo Orlice? Ostatně, jsou to přesně tři roky od jejího posledního vydání (a sedm let od prvního, mimochodem), takže nikdo asi nepočítal s tím, že ještě něco nového přijde. Jnu, osud tomu chtěl jinak, zrovna jsme si někdy v listopadu psali s Lordanem a on mi povídá, že prokrastinoval prohlížením starších čísel Nordmarské Orlice a že se mu to líbilo. Tak jsem navrhl, že klidně bychom mohli pár článků dát dohromady a vyhodit to ven na Silvestra. Když Lordan navrhl, že je dohromady dáme u flašky rumu, nešlo odolat a bylo celkem jisté, že se ještě jedno, poslední číslo Orlice s naší účastí zrodí. Koneckonců, je to skvělá příležitost zavzpomínat - a že my máme na co! Vzpomínám na nás ještě jako na studentíky nižšího gymnázia, kteří nechtěli pro fórum dělat pouhé noviny, ale rovnou nefalšovanou Gothic televizi! Nu, dnes jsme za ty noviny dostatečně vděční. Napsali jsme také starému dobrému Empovi, zda by do Orlice nechtěl přispět, a on nás nezlamal.

Za obsah neručíme. Předchozí Orlice pod naši taktovkou vždy měly nějaké téma, tentokrát se bohatě spokojíme s tím, když dáme dohromady nějaké články. Věřím ovšem, že na tom, co nás napadlo zpracovat, jsme odvedli dobrou práci. Můžete se těšit na ohlédnutí za rokem 2018, doporučená díla z tohoto roku, články o Khorinisu a fanartových povídkách, recenzi, povídku a také oblíbený Trigothic.

Příjemné čtení přeji, nu, Nordmařané!

Ohlédnutí za fanartovým rokem 2018

J když fanartově aktivních členů fóra ubývá, přesto rok 2018 přinesl slušnou várku nových kvalitních děl v rozličných druzích fanartu. O fanartu v uplynulém roce spolu diskutovali Vojta a Lotdan.

Vojta: Lordane, jaké jsou tvoje dojmy z uplynulého roku ve fanartu?

Lordan: Myslím si, že rok přinesl slušnou várku fanartových děl, některých obzvláště kvalitních. Zvláště bych vyzdvihl filmy z Khoriniského dráčka, ale i Zlatý Diego ukázal, že je stále dostatek autorů ochotných tvořit. Horší to již bylo s ohlasy, kterých bylo ve všech soutěžích oproti dřívějším ročníkům opravdu málo. Vojto, ročník přinesl tradiční fanartové soutěže. Poslední z nich jsi moderoval. Jaký pocit jsi měl z průběhu letošního Zlatého Diega?

Vojta: V první řadě jsem měl velmi dobrý pocit z ochoty porotců, zejména proto, že porotce Fopa mě sám vyhledal a napsal mi, že by se rád podílel na soutěži. Potom přirozeně celkově zklamání z malé míry ohlasů. Díla

každopádně stála za přečtení. Pokud mohu osobní pocit, tak s tím bylo samozřejmě dost práce, při které jsem si slíbil, že to už další rok dělat nebudu, takže doufám, že se toho příští rok někdo chopí. Rád bych se zúčastnil. Nechyběla ti soutěž o nejlepší kresbu a nejlepší wallpaper? (Miltenův pohár a Lesterovo pozadí).

Lordan: Kresby a wallpapery jsou díky své „uživatelské vstřícnosti“, kdy prohlédnout si kresbu, či wallpaper nezabere skoro žádný čas, dobrým druhem fanartu pro širší veřejnost. Tudiž ano, takové soutěže, propojené s facebookem, mi na fóru celkem chyběly. Je super mít stálou tradici povídkových a komiksových soutěží, ale jen málo fanoušků si najde čas všechny povídky a komiksy skutečně přečíst. Wallpapery i kresby tudiž mohou mít

širší dopad a navíc šikovné lidi v tomto odvětví na fóru máme. Zřejmě by si i rádi zasoutěžili. Na fóru se Howky letos pokusil také zorganizovat soutěž Snařovy džouky. Bohužel však alespoň první pokus o ní skončil totálním nezájmem veřejnosti. Myslíš si, že obdobné problémy do budoucna čekají i další soutěže, pokud se soutěžit bude?

Vojta: Dobrá zpráva je, že nakonec se objevil další zájem a soutěž snad bude. Podotknul bych ještě, že sám jsem zkusil vyvolat zájem o soutěž textur, která je myslím si také velmi uživatelsky přístupná a skončilo to fiaskem. Obávám se proto, že se s těmito problémy budou potýkat jakékoliv další soutěže. Mimochodem, Snařovy džouky neměly propagaci na facebooku.

Samotnému mi to uteklo, byl jsem v té době velmi zaměstnán a byl tu i problém že propagovat veřejně nekorektní soutěž není úplně komfortní. Uvidíme vůbec, jak to bude s prezentací výtvorů na facebooku. Lordane, rok je vlastně dost dlouhá doba a člověk se zabírá víceméně jinými záležitostmi než fórem. Vybavuješ si vlastně co se dělo v první polovině roku v naší komunitě?

Lordan: Tuším, že vrcholila soutěž Komiksový král 2017, kde jsem byl porotcem. Také jsi, Vojto, vydal Prokletí tábora z bažin, ke kterému jsem se doposud nedostal. Jinak víc věcí nevím. Komiksový král navíc zažil jeden ze slabších ročníků, co se počtu děl týče. Snad přijdou ještě ročníky bohatější.

Trigothic

Již tradiční součástí Orlice, původně vznikající především pod taktovkou Emperora nemůže chybět ani v tomto díle. Najdete zde hned dva nové díly Trigothicu a k tomu jako bonus nový díl Lordanových Obrázků z Gothica.

Trigothic od Vojty a Lordana

Inventář

Inzerce: Nový díl komiksu *Poutě do hrobky zatracených* na fóru. Nenechte si ujít.

Nordmarská orlice doporučuje

Ačkoliv by se to nemuselo na první pohled úplně zdát, vybrat nějaká tři jednotlivá díla (komiks, povídku a film) za letošní rok není až taková sranda. Koneckonců, rok je dlouhé období a přeci jen za něj stihlo něco přibýt: měli jsme tu opožděné komiksy za Komiksového krále 2017, ale i pár kousků mimo něj. O povídky a filmy se pak postaraly letošní soutěže. Abychom si to ulehčili, rozhodli jsme se na to jít ve dvou s Lordanem. Nuže, přečtěte si o fanartových dílech, která nás za loňský rok nejvíce zaujala.

Howky – Ve jménu ohně:

Komiks v Howkyho stylu. Vydařená kresba se soustředí především

na postavy, které jsou zvládnuty výborně. Děj nás vtahuje do napínavého příběhu, který však bohužel není dokončen. Je to škoda, jinak se ovšem jedná o vydařené dílo.

Vojta – Do Přímoří: Typický Vojtův film, který vůbec nemusíte pochopit po prvním zhlédnutí. Tentokrát ovšem ještě divácky relativně vstřícný. Jedná se o krátký vhled do světa, který si autor celkem dost promyslel. A taky o vhled do nejen milostného života dvou postav a myšlenek postavy jedné. Dílo doporučujeme i se všemi bonusy.

Vojta – Kletba: Povídka, která v letošním Zlatém Diegovi dosáhla nejvyšších ohodnocení od poroty. Podívejte se do Xardasova nitra, abyste se následně nechali vnést do pohádky, kde spravedlivý bůh Beliar bude soudit proradnost svých služebníků.

Za letošní film a vůbec dílo roku považuji Pivlovy Obrazy. Myslím si, že se jedná o snímek, kterému se

podařilo vyjádřit velmi netriviální obsahy a zaujmout značně neotřelou formou. Důležité pro mě je také to, že navzdory veškerému experimentování s obrazem i kompozicí se Pivlovi povedlo všechno udržet ve velmi soudržném stylu, všechno je zde zvládnuto s profesionální precizností. Doporučovat tento film k opakovanému shlédnutí je vlastně velmi na místě, protože patří mezi ty výtvory, v nichž lze vždy najít ještě něco nového.

Jako komiksový výtvor letos doporučuji Kamilův komiks Kočičky a Karlův případ. Kamil se na nás samozřejmě vykašlal s tím, že by udělal nějaké pokračování nebo nedej bože že by aspoň pořádně rozvedl zápletku! Nicméně podívat se ještě jednou na jeho postprodukční kousky se rozhodně vyplatí. A v neposlední řadě: je to o kočičkách!

Jako povídku navrhuji Lordanovo soutěžní dílo pro Zlatého Diega Xardas staví věž. Délka povídky pro případné přečtení je velmi přívětivá a získaný zážitek za to rozhodně stojí. Lordan

opět vzal inspiraci od svého oblíbeného režiséra Larse von Triera a předvedl, že dovede perfektně vykreslit patologické prostředí. Za mě vítěz letošního Zlatého Diega a povídka roku!

Recenze – Stíny nad Khorinisem

Jelikož o letošních výtvorech jsme už mluvili hodně, mohli bychom se v recenzi vrátit poněkud více do minulosti, k nějakému staršímu komiksu.

Stíny nad Khorinisem je dneska dílem starším více než 12 let (vycházel v letech 2006-2007, ke krátkému návratu k práci došlo roku 2011). Je to ovšem první komiks, který opravdu vážně zaváněl profesionálním provedením. Spolupráce autorské dvojice El Kamil a Garrett se ukázala být více než produktivní.

V první řadě se podívejme na Kamilův podíl práce: grafika vlastně velmi prostá, ale o to účinnější, co do navození náležité atmosféry. Záhloví splývá s pozadím, přes které je natažené jednobarevné plátno. Rozložení screenshotů pak odpovídá formě vyprávění: obrázek je doprovázen komentářem vypravěče. To s sebou nese jednu z mála výtek ke grafickému uspořádání - je zjevné, že Kamil neměl vždy úplně velikost screenshotů propočítanou a nechal odkrytou, prázdnou příliš velkou část plátna. Naproti tomu je přímo povinností pochválit minimalistické, ale plně funkční využití barev. Kamil ladí komiks do černobíla, čímž navozuje ponurou atmosféru. Setkáme se ovšem ještě s barvou třetí - červenou, totiž barvou krve, která je použita pro některá

slova a samozřejmě krvavé efekty. Skvělé pohledět, kolik sugestivnosti vyprodukuje takový malý detail. Závěrečná výtka by se snad mohla týkat ne příliš šťastné volby fontu pro zápatí v prvních čtyřech dílech.

Garrett se zcela zjevně staral o onu "psanou" část práce na komiksu. Jeho vyprávění i dialogy jsou stylově vytríbené. Žánr postapokalyptického akčního komiksu je taky naplněn zcela výborně a vlastně není moc co vytýkat. Problémem podle mého soudu je, že časem sklouzne komiks k jisté monotónnosti: stále se protloukáme hradem a táborem, ale bohužel se nedočkáváme žádné zápletky. Je jisté, že v plánu bylo ještě

mnoho dalších dílů a v nich bychom se něčeho takového dočkali. Pokud se ovšem díváme jen na těch šest dílů, které máme, nevidíme stále nějakou hlubší scénaristickou rafinovanost.

Pozoruhodné je, kolik fascinujících tento komiks vlastně předjal: profesionálním podáním se jedná o jakéhosi předchůdce Pivlových výtvorů, tématem rozhodně předchází snímku Versus. Přesto se o něm málo mluvilo a věnovalo se mu vždy málo pozornosti. Tato recenze je skromným pokusem splatit tento dluh.

+ profesionalita podání

+ atmosféra

– drobné grafické lupy

– monotónnost

Geografie ostrova Khorinis

Vydáte-li se na ostrov Khorinis, můžete narazit na spoustu jednotlivých krásných i děsivých míst. Skoro na každém kroku můžete obdivovat krásy ostrova a zároveň Vás tu může kdykoliv něco sežrat. Pojďme se však na ostrov podívat komplexněji, jako na území se svým potenciálem a hrozbami.

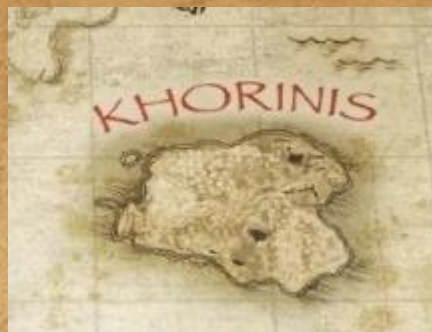

Ostrov Khorinis se nachází v Myrtanském moři. Jeho poloha se může jevit jako periferní, je však propojen námořními trasami s pevninou. Celý ostrov by se dal rozdělit na tři části – Khoriniskou část ostrova, Hornické údolí a izolovaný Jharkendar.

Přírodní podmínky jsou odlišné v jednotlivých částech. Povrch je v rámci celého ostrova poměrně dost hornatý. Hory jsou bohaté na nerostné suroviny. Kromě stavebního kamene zde nalezneme především magickou rudu a zlato. Na celém ostrově převládá mírné klima s dostatkem srážek, což je dáno především blízkostí oceánu s mohutným výparem. Na ostrově se nachází několik řek a jezer. Největší řeka se táhne Hornickým údolím. Nachází se zde i umělá vodní nádrž. Jharkendar je nejpestřejší co se týče biotopů. Nalezneme zde pouště, mokřady i pastviny. Nejvýznamnějším biotopem jsou však především lesy mírného pásu. V Hornickém údolí se nacházejí pustiny, zřejmě především kvůli neúrodnému kamenitému podloží.

Prvními obyvateli ostrova byli pravděpodobně skřeti. Významně dějiny ostrova ovlivnila také Jharkendarská kultura. Jharkendar byl však zničen potopou. Před příchodem lidí z Myrtany byl Khorinis pravděpodobně pod správou místní šlechty. Dokládají to hradní pevnosti na ostrově. Někdy za vlády Rhobara I. se ostrov stal Myrtanskou provincií.

Významné bylo vybudování trestanecké kolonie kvůli válce se skřety. Ostrov profitoval především na exportu magické rudy. Bariéra, která střežila Hornické údolí, byla později stržena bezejmenným hrdinou a obchod začal stagnovat.

Obyvatelstvo ostrova je poměrně pestré. Najdeme zde starousedlíky, myrtaňany a také skupinu obyvatel původem z Jižních ostrovů. Hornické údolí je z velké části ovládáno skřety. Problémem obyvatel je málo žen. To je dáno přítomností vojenských posádek. Nejvíce žen se nachází na Khoriniské části ostrova, mimo ní ženy téměř nenajdete. Nejvíce obyvatel je soustředěno do Khoriniské části ostrova, především do města Khorinis. V Hornickém údolí jsou jen izolované skupiny kopáčů a hradní posádka. V Jharkendarské části jsou hlavními obyvateli zločinci – bandité a piráti.

Ostrov je soběstačný, co se týče některých surovin – především masa a obilovin. Nachází se zde také dostatek bylin pro výrobu různých lektvarů a pálenek. Zdejší lesy poskytují dost příležitostí pro lovce a ostrov je též známý rybolovem. Importováno je sem především pivo, ovoce, víno a některé další potraviny. Hlavní export ostrova spočívá ve vývozu magické rudy. V současnosti ovšem zažívá stagnaci. Na ostrově je poměrně velký počet zkušených alchymistů, kovářů, koželuhů a jiných řemeslníků, kteří svou výrobou zásobují místní trh.

Na ostrově je celá řada nedořešených problémů, které mohou v současnosti ohrozit jeho budoucnost. Hlavním z nich je válka se skřety. Pokud se lidem nepodaří v nejbližší době zvrátit boje ve svůj prospěch, hrozí celému ostrovu totální kolaps. Velkým problémem je i obrovská kriminalita, která ještě narostla s pádem magické bariéry. Vedlejším problémem je nedostatek ženského a mladého obyvatelstva, které by zajišťovalo příznivý populační rozvoj.

Ostrov má ovšem i co nabídnout. Především svá doposud nevyčerpaná ložiska zlata a magické rudy. Pokud se za pomoci přítomných paladinů podaří zatlačit skřety a následně se posílí vládní moc, což by mohlo vést i ke snížení kriminality, mohl by se velmi rychle obnovit obchod s nerostným bohatstvím. To by ostrov opět vrátilo do pozice ekonomicky velmi silného, rostoucího regionu.

Inzerce

Hlasujte v soutěži Snažovy džouky! Již brzy na vašem fóru.

Povídky jako fanartové odvětví

Z vrcholu dolů a pak zase zpátky

Dneska už budeme jen velmi těžko dohledávat, kdy v naší komunitě vznikla první povídka, která byla druhá, která třetí a jaký měly úspěch. Ostatně pisatel tohoto článku vůbec tuto éru v komunitě nezažil. Další problém pro toho, kdo by chtěl podat nějakou historii povídek, je ohromné množství materiálu, který by musel pročíst a zpracovat. Ani zde nemůže pisatel tvrdit, že by měl odpracováno dostatečně. Něco málo ale přece jenom už na Gothicz.net viděl a přečetl a pomocí toho (a také trošky spekulace) se může pokusit nějak určit roli, jakou povídky vůbec hrály a hrají ve fanartu jako celku.

Staré (dobré) časy

Začneme tou troškou spekulace. To, že se povídky psaly už v raném období fanartu je jistě premisa, kterou by každý přijal. V jistém smyslu je tento druh tvorby nejméně náročný: stačí jen klávesnice a trocha imaginace a může se tvořit. Teda, ještě by se hodilo trochu vědět, o co šlo ve hře Gothic, ale vlastně vůbec nemusí být nainstalovaná. Komiksák i filmař to mají v tomto ohledu poněkud náročnější.

Z důvodu oné nenáročnosti snad lze právem usuzovat na to, že v dřívějších časech (tj. řekněme do roku 2008-2009) nebyla o povídky zrovna nouze. Každý, kdo měl v hlavě nějaký příběh a nechtěl se učit s MARVINem a editory, jej mohl prostě hodit na papír. Podíváme-li se na povídky na webu, uvidíme, že jich tam je spousta a většina z nich vznikla v tomto "starém" období.

Jakkoliv jsou povídky poměrně nejméně náročné co do tvorby, je tomu u četby zcela naopak. Číst povídku vyžaduje daleko více práce než číst komiks nebo sledovat film. Rovněž dá mnohem více práce takovou povídku okomentovat. Můžeme proto už jen velmi spekulovat o tom, jak moc byly povídky čteny a hodnoceny (prameny nám zde chybí). Lze se ovšem domnívat, že v době, kdy byl podstatně větší zájem o hru, byl jistě i větší zájem o povídky a uživatelé ve svém nadšení ze hry výtvořily četli a komentovali.

Celkově vzato povídky v této době měly zjevně silnou pozici. Filmy se dlouhou dobu ještě netočily a komiksy ze začátku nebyly na tak vysoké úrovni. Výborným příkladem toho, že se s pomocí povídky mohl autor stát i legendou, je Garrett se svými povídkami Gothic.

Časy nadvlády filmů a komiksů

Filmy se ovšem začaly točit a stejně jako komiksy se postupně zvyšovala jejich kvalita. Komiks se v určitý čas stal nejpopulárnějším odvětvím fanartu: pamatuji si moc dobře, jak ke konci roku 2009, když jsem zveřejnil první díly svého komiksu Zkáza ostrova Khorinis, Taria psal, že poslední dobou přibývají komiksy jako houby po dešti. Čtenářům se dostávalo velkého množství čtiva, že víceméně vystačili pouze s komiksy. Povídky se četly, ale osobně se domnívám, že mnohem méně než dříve. A také se jich tolik nepsalo.

Povídky se tak staly okrajovým druhem fanartu. Stačí si vzpomenout na neskutečnou produktivitu, kterou ve psaní předváděl tehdy Lucanus. Odezva ovšem byla velmi demotivující. Nedostatek pozornosti si dala za úkol napravit soutěž Zlatý Diego a v tomto záměru byla také úspěšná.

Nedávná minulost, současnost a (snad i) budoucnost

Postupem času se Zlatý Diego stal vlastně poslední zárukou vůbec nějaké tvorby povídek v naší komunitě. Pokud se nějaké povídky objevovaly mimo soutěž, byly to spíše výjimky a málokdy se dočkaly soustavnějších reakcí od čtenářů, a tudíž ani nějakého zvláštního rozvedení, neřkuli dokončení. Jestliže jsem v toto období dokončil povídku Haldrikovo svědectví, působilo to spíše jako hloupý anachronismus.

Nakonec se ale povídky mohou stát vůdčím odvětvím fanartu, náznaky toho můžeme vidět již dnes. Zájem o hru Gothic (zcela přirozeně) velmi upadl a nic na tom nemění enormní produkce modifikací, které zajímají beztak jen několik posledních nadšenců. Zde se opět může dostat ke slovu ona nenáročnost tvorby povídek; komiks ani film už asi dnes nikdo vytvářet nebude, ale krátká povídka se zvládnout dá. Budou ale čtenáři? To by mohl snad zajistit Zlatý Diego, je tedy jediná otázka: bude jej někdo organizovat? Na to není odpověď vůbec jistá, jisté je jen to, že organizátorem nebude pisatel tohoto článku.

Trigothic od Vojty a Lordana

Parádní zbroj

Jak se slavil Silvestr...

To se takhle na Silvestra všichni ze staré party sešli v hospodě u Mrtvé harpyje, Milten, Gorn, Lee, Lester a Xardas, jen Bezejmenný nedorazil, ten na Miltenovo pozvání ani neodpověděl. Ostatně jako nikdy za posledních deset let. A rovněž Lares tu dnes chyběl, protože letos v létě ho zašlápnul trol. Seděli u piva a nikdo moc nemluvil, všichni spíš vzpomínali na staré časy, kdy bylo do čeho píchnout, orků k pobíjení bylo habaděj, holky byly krásný a divoký a i to pivo chutnalo líp.

"Tak co chlapi," prolomil konečně ticho Gorn poté, co si utřel pivní pěnu ze svého bujněho plnovousu, bohatě profkaného bílými nitkami, "jak to de?"

Xardas se neklidně zavrtil, vůbec se dnes necítil ve své kůži, trápily ho hemeroidy a plynatost, měl obavy, aby jej projevy těchto potíží nepřivedly do nedůstojné situace, nehodné starého nekromanta. Litoval, že se nechal Miltenem přemluvit k této schůzce a těšil se domů, až si namaže řiť a ulehne do postele. Nebyl si vůbec jistý, jestli to pivo, které teď usrkával, nezpůsobí nějakou střevní kalamitu a on vůbec bude schopen dojít do své věže, nerad by se nechal potupně odnést svým kostlivým služebníkem. Naposled to přesně takto dopadlo, když si zvrtnul kotník. Vyvolal si kostlivce, ale ten se mu rozsypal na půli cesty a on pak mohl jen litovat, že si sebou nevzal více než jeden svitek. Ale šetřil jimi, od doby, co ztratil svou runu a nemohl si vzpomenout, co je potřeba k výrobě nové. Ta jeho stará hlava! A tak se tehdy z posledních sil doplazil do své věže a zařekl se, že už nikam nepůjde. A dnes stejně přišel. Doufal, jako každý rok, že jej znovu uvidí.

Milten, už trochu nacamraný, měl svou nostalgickou chvilku a tak se postavil se zvednutou číší. "Přátelé, jsem moc rád, že jsme se tu po roce zase sešli. Škoda jen, že ne, škýt, škoda, že ne úplně všichni." Vlna dojetí jej přemohla natolik, že zapomněl, co chtěl vlastně dál říct, ale usoudil, že to samo o sobě bylo dosti výmluvné a zase se posadil. Co by vlastně povídal. Jeho život v klášteře nebyl špatný, za své někdejší zásluhy byl jmenován do vyšší rady mágů, celé dny si pročetl staré historické rukopisy a kouzelnické spisy. Vlastně mu nic nechybělo. Měl respekt a měl svůj klid. No, respekt... občas si všimnul pohledů svých spolubratří, které říkaly - tohle je ten slavný mág, ten co bojoval po boku Bezejmenného a zachraňoval svět? Viděl tam pochyby a chápal to. Byl starý, v poslední době roztržitý a nemotorný, spíš si zaslouhoval soucit než obdiv. Členství v radě jej těšilo, ale nebyla to nijak významná funkce z hlediska vlivu na chod kláštera. Občas asistoval při výběru nového mága, někdy za vyučující mágy opravoval písemné práce noviců, a pak měl na starost knihovnu. Párkrát měl i nějaké přednášky v jiných kláštorech, ale neměl pocit, že by někoho zajímaly staré kouzelnické metody. Je jiná doba, všechno je moderní a magii často nahrazuje technologie a věda.

Samotný klášter byl na okraji zájmu společnosti, na kouzla se stále více hledělo spíše jako na něco zastaralého a nepotřebného a mágové dnes byli spíše živými exponáty. Není divu, že se na to třeba Vodní mágové vykašlali a rozpustili Kruh vody. Nikdo už o jejich služby moc nestál. Ale on si nechce stěžovat.

"Stojí to za prd," prohlásil suše Lee, nejspíš v odpověď na Gornovu zdvořilou otázku. Lee, generál ve výslužbě, starý, zesláblý a především ne ve zcela dobré psychické kondici. Trápily jej deprese, a to takové, že je nedokázaly zmírnit ani ty nejsilnější dryáky, které se daly sehnat v klášterní lékárně. Trochu ujížděl na trávě, občas mu Lester donesl vzorky, od kterých si sliboval zlepšení svého duševního stavu, ale většinou mu z nich bylo spíš blbě, v horším případě viděl takové věci, které mu na náladě rozhodně nepřidaly. Zrovna před týdnem měl stavy, kdy měl chuť vyskočit z kůže, ta trýznivá černota v hlavě mu nedovolila ani se pořádně vyspat a cítil silné nutkání jít to skončit do Imubisovy hrobky. Lester za ním tehdy přišel: "Tohle by ti mohlo trochu ulevit," podával mu tlustého špeka, který už podle vzhledu vypadal nebezpečně. Lee se uklidil k sobě do pokoje, zapálil jointa a pak, po pár šlucích, se už nestačil divit. Nikdy nikomu neřekne, co zažil. Ono to snad ani nebylo možné popsat slovy, ale každopádně to bylo strašlivé. Druhý den měl kocovinu jako blázen a rozhodl se od Lestera už nikdy nic nebrat. To si radši vrazí klín do hlavy.

Lester byl v pohodě. Asi jako jediný ze všech tady. Pokuřoval si ze své fajfčíčky a mžoural před sebe. Před jeho očima se odehrávala všechna jeho dobrodružství, vzpomínky před ním defilovaly jako živé. Chtěl něco říct, ale bylo to zbytečné. Vnímал životy svých starých přátel jako ploché, nevýrazné stíny, strašidelné duchy, mátožné a potácející se. A on měl své přátele rád, chápal jejich současnou bezradnost a bezcílnost, se kterou se snaží přežít každý den svého nyní podle všeho už zbytečného života. Nicméně raději byl ve svém světě. Ten mu nikdo nemůže vzít. On se nenechá zatáhnout do reality, která mu nemá co nabídnout.

Gorn dopil pivo a objednal si další. Odpověď, která se mu dostala od Leeho, bral jako potvrzení vlastního pohledu na svět. Ano, stojí to za prd. Býval silný, obávaný. Jeho sekera byla pověstná ve všech zemích. Měl respekt lidí i orků. Tedy o ten první přišel, když se nechal orky najmout, aby pro ně pracoval jako portýr, ale byl mladý a nijak moc si to k srdci nebral. Před lety se oženil a byla to tehdy ta největší krasavice ve Varantu, která podlehla kouzlu jeho osobnosti. Chtěl mít děti, ale nějak to nevyšlo. Ptal se na to tehdy Sagitty, té čarodějky z lesů a ta mu řekla něco v tom smyslu, že jeho toulec je vystřílený a nespraví to ani lektvar z aloe. Vzal to celkem v klidu, na rozdíl od jeho ženy. Ta už nebyla takovou krasavicí, ztloustla a zkazila se jí pleť po všech těch gobliních bobulích, které mlsala. Z té milé dívky se stala protivná ženská, která mu ze života dělala peklo. A on ji přesto měl rád. Chápal ji a nedokázal by ji opustit a tak si nechal od ní šlapat po krku, nevšímal si posměšků či útrpných pohledů svých

druhů a prostě nějak přežíval. Nebylo to rozhodně tak skvělé, jak si kdysi představoval, ale pořád mu zbyli kamarádi, se kterými mohl zavzpomínat na doby, kdy to skvělé bylo.

A tak tam seděli mlčky dál, popíjeli pivo, vzpomínali na Lestera a tak nějak tušili, že ta prázdnota, se kterou se všichni - každý svým způsobem - potýkají, pramení z jednoduchého faktu. Každý z nich byl jedinečný, silný a mocný, ale žili svým bezúčelným životem do té doby, než se objevil ten, který se na ně vykašlal. On dal tehdy jejich životům cíl, on je probíral z letargie, z toho pouhého přežívání, vedl je do bitev, díky kterým měli pocit užitečnosti, bojovali společně za přežití i zachování řádu světa. Když bezejmenný zmizel, chápali to nejen jako ztrátu, ale i jako zradu. Cítili se teď už jen staří, nepotřební, využití a zapomenutí. A jako takoví i nejspíš umřou. Všichni to tak vnímali, ale nikdo to neměl odvahu říct nahlas.

Venku zafoukal vítr. Hospodský znepokojeně pozoroval osazenstvo, které si tu na dnešek rezervovalo stůl. Všichni byli moc smutní a málo pili. Kromě Gorna, který dopíjel už své patnácté pivo. Měl rád, když to tu žilo, pivo teklo proudem a nejlépe, když se tu nakonec všichni servali. Dnes to tu je jak na pohřbu. Podíval se na hodiny. Počká ještě pár minut a pak je vyzve, aby zaplatili a vypadli. Radši zavře hospodu a půjde se se svou krásnou ženou a dětmi podívat na půlnoční Slavnosti ohně, letos magové slíbili velkolepou podívanou. Lepší, než tu koukat na tu bandu podivných zoufalců, kteří by mu nevydělali ani na suchý chléb. Když vykročil ke stolu, zvenčí se ozvalo mohutné zaburácení. On i jeho hosté sebou trhli. Znovu zafoukal vítr, tentokrát tak silně, že to rozrazilo dveře. A v nich stál On. Bezejmenný. Zestárnul, ale přesto jej všichni okamžitě poznali. Stál tam ve své rudné zbroji, oči planoucí, na zádech Uriziel a v rukou třímal lano, na jehož druhém konci byl přivázaný drak, který se spokojeně krmil jehličím z okolních stromů.

"Přátelé, kamarádi, rád vás vidím!" zavolal Bezejmenný na své staré známé. Ti okamžitě vstali ze židlí, divže stůl nepřevrhli a seběhli se k němu. "Potřebuji vaši pomoc! Bohové se zbláznili a vyhlásili si navzájem válku! Mám plán, jak zachránit svět, ale sám to nezvládnu." domluvil a klesl vysíleně na kolena. Milten, Gorn, Lee i Lester mu padli kolem krku. Dokonce i Xardas se k nim o nějakou chvíli později přidal, poté, co se ujistil, že mu při rychlejší chůzi nevyhřezne hemeroid, který se mu včera nově utvořil. Byla to krásná chvíle. Všem svítila naděje. Vrátil se. A potřebuje je.

Poučení z tohoto příběhu: Pokud se vám zdá, že letošní rok stál za hovno, nezoufejte, protože s novým rokem přichází nová naděje, že to bude lepší. Vše dobré přeje
EMPEROR.

Radnekloh

Ěnčenok Radnekrachj!

Yduk an žálp mŭtárip k, enap?

Ydat urohan. Ela
ytárip emámen...

Oc? Mesj v Radnekrachju?

En. Ydat ej Oksdnaloh!

Tihs! Esaz od ecpok...
Ínlibed latrop

Závěrem

Co říci závěrem? Snad jen: díky, že jste nás četli dnes i v minulosti. Kromě osmadvaceti čísel Orlice za námi zůstanou ještě vzpomínky. A to vzpomínky sakra hezké. Přejeme vše dobré do života také těm, kteří se za jejich sedm let existence na Orlici podíleli.

Šéfredaktor: Božkov

Grafika: Pivl

Závěrečná báseň: Emperor

Redaktoři: Lordan

Emperor

Vojta

Píseň svou dopěla Nordmarská Orlice
a míří zpět za hory rozeklané,
za tvoji pozornost děkuji velice
slovutní svobodní Nordmařané.

Netruchli, nesmutni, vážený čtenáři,
ač toto skutečně poslední list,
za měsíc můžeš zas, pokud se zadaří,
nordmarské skupiny časopis číst.

V prosinci 2018 v MS Word vyrobili pro Gothicz.net Nordmařané.